

sen, må det tværtimod siges, at lovforslaget vil virke med en særdeles høj grad af præcision.

Lovforslaget bevarer den nuværende dispensationsadgang («arveafgifts-nedsættelse efter bevilling»), idet der fortsat vil være behov for denne, selv om et antal tilfælde, som tidligere måtte bero på dispensation, nu vil være omfattet af selve lovgivningens bestemmelser. Der vil også kunne forekomme situationer, hvor dispensation vil være rimelig, selv om arving og arvelader er af samme køn, uden at de falder ind under den foreslåede nye bestemmelse.

Her tænkes f.eks. på den situation, at to personer af samme køn har haft et længere samlivsforhold, men hvor arbejdsmæssige eller andre grunde har gjort, at de ikke har haft fælles bopæl eller i det mindste ikke har fælles bopæl hele året. I sådanne situationer bør der kunne ske arveafgifts-nedsættelse ved dispensation, hvis der f.eks. foreligger et vist økonomisk fællesskab. Såfremt kravet om fælles bopæl frafalder i en dispensationssag, er det dog flertallets opfattelse, at der til gengæld skal stilles et varighedskrav, f.eks. 5 år, således at der ikke forekommer risiko for misbrug.

Et *mindretal* (det konservative folkepartis, venstres, centrum-demokraternes og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Efter lovforslaget og de stillede ændringsforslag får samboende par af forskelligt køn en væsentlig ringere afgiftsmæssig stilling end par af samme køn. Det gælder f.eks. et forlovet par, der som udgangspunkt betaler arveafgift som ubeslægtede, dog med mulighed for bevillingsmæssig nedsættelse. Det gælder også en husbestyrerinde eller husbestyrer, der ikke har samme køn som arveladeren.

Søskende af samme eller forskelligt køn kan efter ændringsforslag nr. 2 kun få nedsættelse til afgiftsklasse A (afkom), medens ubeslægtede samlever af samme køn skal betale afgift efter ægtefælleskalaen. For søskende skal samboforholdet endvidere have været i mindst to år, medens der for de ubeslægtede samlever af samme køn ikke stilles krav om en vis varighed.

Efter mindretallets opfattelse kan ønsket om at forbedre den afgiftsmæssige stilling for

homoseksuelle par ikke med rimelighed begrundes, at der skal betales et langt større beløb i arveafgift, når arvelader og arving er af forskelligt køn, end når de af samme køn.

Det er heller ikke rimeligt, at lovforslaget stiller ugifte samboende søskende væsentligt ringere end ubeslægtede samlever af samme køn.

Skatteministeren har i en besvarelse til udvalget redegjort for, hvor meget der efter lovforslaget skal betales i arveafgift i situationer, hvor arvingen og arveladeren er et ubeslægtet par af samme køn, og i en række andre situationer. Det fremgår af besvarelsen, at der i en række tilfælde bliver tale om meget betydelige forskelle. Hvis arveladeren f.eks. dør efter et halvt års samliv med arvingen, vil arveafgiften af en arv på 250.000 kr. udgøre 20.490 kr., hvis det drejer sig om personer af samme køn, men 132.940 kr., hvis det drejer sig om en mand og en kvinde.

Ordlyden af den pågældende lovs § 3, stk. 6, gør det ikke muligt at give de berørte arvinger en lige så gunstig stilling, som de ubeslægtede samlever af samme køn får efter ændringsforslaget. Det hænger bl.a. sammen med, at det ifølge § 3, stk. 6, er en betingelse, at parterne har boet sammen «i længere tid», eller at arvingen har været *økonomisk afhængig* af arveladeren.

Ændringsforslag

Af et flertal (S, SF og RV):

Til § 1

1) Nr. 1 affattes således:

»1. I § 2, stk. 1, litra A, indsættes efter litra a som nyt litra:

»b) samlever af samme køn, der ikke er slægtsarving, når denne havde fælles bopæl med arveladeren ved dødsfaldet, eller når den fælles bopæl er ophørt alene på grund af institutionsanbringelse, forudsat at både arvelader og arving ved dødsfaldet var ugifte (herunder fraseparerede, fraskilte, enker eller enkemænd).«

Litra b-f bliver herefter litra c-g.«

2) Nr. 2 affattes således:

»2. I § 2, stk. 1, litra A, 1. pkt., affattes litra e, der bliver litra f, således: